

Zkušenosti

Milana Ručky

Z RÁJE
DO RÁJE 3. 2022 | Příloha

IMPRESUM

Příloha k časopisu *Z ráje do ráje* 3 2022

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství - Ráj
Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
redakce@zrajedoraje.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Waldemar Laufersweiler

Zkušenosti

Milana Ručky

JAK TO VŠE ZAČALO....

...Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty... Ř 12,33.

Po revoluci jsem začal dělat na živnostenský list vodařinu. V jednom paneláku na Ohradě jsem měl dílnu, kde jsem mohl v případě potřeby i přespat.

Byl jsem čerstvě ženatý, práce mě bavila a v podstatě zhruba rok jsem byl úplně spokojený.

V té době mě už můj kamarád Renek, kterého jsem znal ze základy, „zásoboval“ brožurami,

kazetami a knihami, zejména duchovními.

Při práci jsem občas rozdával lidem různé brožury, ale i knížky, hlavně „Myšlenky z hory blaho-slavenství“, „Cesta ke Kristu“, a také nějaké zdravotní knížky, prostě to, co mě oslovilo a čím jsem chtěl být těm lidem užitečný.

A tak jsem byl rád, že při práci můžu i evangelizovat a myslel jsem si, že to je ta cesta, kterou má pro mě Bůh připravenou a že to tak bude pořád.

Velmi mě zajímaly zvláště knihy ze série napsané „Velké drama“ a

z nich mě nejvíc oslovila „Touha věků“, kterou si Pán Bůh použil k mému obrácení. Zvláště drama v Getsemané mě zasáhlo a pochopil jsem, co Ježíš i pro mě podstoupil.

Hodně jsem o těchto knihách přemýšlel a bylo mi líto, že se v dnešní době Bůh už tak neprojevuje v životech lidí jako za dob Gedeona, Mojžíše, či Abrahama.

Když jsem tak o tom zase jednou přemýšlel, stalo se mi něco zvláštního: Jel jsem na kole a na Ohradě jsem chtěl odbočit doleva, k dílně, ale nedařilo se mi to. Myslel jsem si, že se na kole něco zaseklo, tak jsem vši silou stočil řídítka, ale zase nic, jakoby mi je někdo držel...

V ten okamžik kolem mne z levé strany profičela červená tatrovka a já si uvědomil, že pokud bych odbočil, tak bych teď už byl mrtvý.

Musel jsem slézt z kola a na lavičce jsem si uvědomil, že mě Bůh zachránil život, že to byl přímý Boží zásah, mohl jsem jen děkovat.

Poznal jsem tehdy Boží moc, a uvědomil si, že i dnes je stejná jako v dobách starozákonních proroků, ale to, co je pro mě ještě důležitější, bylo,

že od té doby při chození s Bohem poznávám jeho charakter, který mě k němu čím dál více přitahuje.

V následujících letech mě Bůh zachránil ještě několikrát.

V této době jsem ještě nebyl pokřtěný, ale vyučoval jsem se ke křtu společně s mojí ženou Radkou, se kterou jsme čekali první dítě.

Ve vodařině se mi první rok dařilo, ale pak se něco stalo - ze dne na den mi přestaly chodit objednávky, nechápal jsem to. Sháněl jsem i jinou práci, ale když to trvalo už třetí měsíc, zvažoval jsem, jestli nebudu muset jít na pracák.

Tehdy jsem ve sboru slyšel jednoho kazatele, který mluvil o práci v knižní evangelizaci.

Měl hodně zkušeností, úplně mě to nadchlo. Pořád mi přicházela myšlenka - „to bylo kázání pro tebe“... Začal jsem chápat, že mě asi Bůh volá do této služby.

Musel jsem o tom stále přemýšlet, hodně jsem se za to modlil a jednoho dne jsem Pánu Bohu řekl, že potřebuji jeho potvrzení z Božího slova, abych věděl, že si to skutečně přeje.

Už jsem tehdy slýchal, že Bůh promlouvá skrze své slovo a že se stává, že dává přímou odpověď tomu, kdo o to prosí.

Řekl jsem mu, že potřebuji najít v Bibli ... ANO...tedy vyjádření jeho souhlasu.

Když jsem otevřel Bibli poprvé, moje oči padly na jeden verš a tam na slovo A N O...

Nemohl jsem tomu zpočátku uvěřit, že jsem skutečně dostal odpověď od Boha, a tak jsem Bibli zavřel a ještě znovu prosil o stejnou věc.

A opět první, co jsem v Bibli uviděl, bylo slovo Ano, a to v úplně stejném verši, který si žel už nepamatuji. Potom mě ale napadla myšlenka, že co když ty stránky byly nějak náhodně slepené, že to musím zkusit ještě jednou. Celou Bibli jsem protřpal, prolistoval, abych předešel tomu, že by to byla náhoda.

Naposledy jsem s modlitbou otevřel Písmo a – znovu stejný verš a stejné ANO.

To už jsem nepochyboval, naplnila mě veliká radost a vděčnost k Bohu, který se ke mně sklonil a rozhodl se

mě povolát do svého díla.

Tím byl dán základ pro moji víru, pochopil jsem, že mě Bůh v této práci chce mít a už nikdy, i když jsem prožíval těžké chvíle, jsem o tom nepochyboval. Věděl jsem, že se Bůh o mě vždy postará.

Velmi jsem se těšil na křest, nemohl jsem se ho už dočkat. Hned, když jsme byli s Radkou pokřtěni, seznámil jsem se s br. Jiřím Loderem a podepsal jsem smlouvu s Adventem.

Když jsem večer přišel domů a oznámil Radce, že mám práci, byli jsme Pánu Bohu velmi vděční.

Právě, když jsme usedali k večeři, náhle jsme uslyšeli velkou ránu – poličky ve zcela nové skříni z kuchyňské linky se sesypaly, i když tato skříň byla úplně prázdná a neměla žádnou zátěž.

Když jsem se šel podívat blíže, všiml jsem si, že úchytky, které držely police, vypadaly, jakoby je někdo odsekl.

Pochopil jsem, že tady se stalo něco zvláštního – Boží nepřítel mi asi chtěl ukázat, že to nebudu mít lehké

a chtěl mě zastrašit. V té době jsem už ale znal Boží moc a důvěřoval Bohu, že vše má pevně ve svých rukou.

DVANÁCT LIDÍ

V začátcích mé práce v KE mě Bůh žehnal jak finančně, tak i v setkávání s lidmi. Pracoval jsem tehdy ve Vsetíně, zejména v sídlišti Ohrada, ale i v jiných částech města.

Bylo zajímavé, že v panelácích jsem potkával lidi, kteří měli zájem o biblické vyučování, což je velmi vzácné.

Během asi jednoho roku se jich nashromáždilo 12. Postupně jsem je předával tehdejšímu kazateli s vírou, že se o ně postará, popřípadě, že je předá někomu ve sboru, kdo by mu pomohl s vyučováním.

Ve většině případů to byly ženy ve středním věku. Rád jsem chodil po návštěvách, zejména dopoledne, kdy byla možnost klidného rozhovoru.

Byl jsem také překvapen, že se některé ženy dokonce svěřily se svými soukromými problémy.

Snažil jsem se je povzbudit a ukázat na Toho, který má neomezenou moc

a směřoval jsem je k tomu, aby svěřily svůj život Bohu.

Měl jsem velikou radost z toho, že tyto ženy byly vnímavé a skutečně projevíly zájem o Boží věci. Průběžně jsem se kazatele ptal, jak to s nimi vypadá a jak pokračuje vyučování.

Vím, že některé skutečně navštívil, stěžoval si ale, že má nedostatek času, a že nestihá věnovat se všem.

K mému velkému zklamání se však této důležité práce zhostil dosti laxe, některé lidi, jak jsem později zjistil, vůbec nenavštívil, ani se mu nepodařilo předat je někomu ze sboru.

Já jsem byl v práci také velmi vytížen. Několik z těch dvanácti lidí jsem začal vyučovat a kazateli jsem je pak předal s tím, že už znají některé věci, a že může na to navázat dalšími lekcemi.

Práce v KE je především o zasévání, to je to stěžejní, a následné vyučování u každého fungujícího sboru je o tom, že se zapojí do evangelizace i další lidé.

Nakonec jsem měl dojem, že kazatele ani moc nemrzí, že ti lidé časem přestali mít zájem.

Z jedné rodiny jsem ale měl velkou radost. Jednalo se o rodinu v obci, kde bydlela moje sestra Alena. Paní měla přes padesát let, bydlela na okraji vesnice a měla dvě dcery zhruba v našich letech.

Byly nadšené z knih ses. Whiteové, koupily si celou sérii nazvanou „Velké drama“ a všechny tři ji četly.

Několikrát jsem je navštívil i se sestrou a vzniklo z toho pěkné přátelství, které vlastně trvá dodnes, tedy už téměř třicet let. V té rodině, jsme cítili, že Pán Bůh je přítomen; byly to krásné duchovní rozhovory. Probírali jsme různé věci z Bible a jednou přišla řeč i na sobotu. Navrhli jsme, že kdyby chtěly, může k nim přijít i kazatel, který by jim odpověděl na jejich otázky mnohem lépe než my.

Nakonec došlo asi ke třem setkáním u jedné z dcer. Byli tam přítomni i jejich manželé, Alena a kazatel.

Oba manželé byli ze silných katolických rodin a žel, měli i nějaké předsudky - nedokázali přijmout, že by se katolická církev jako instituce mýlila a měli silný vliv i na své manželky.

I když vyučování skončilo, sestra i já jsme tuto rodinu nadále navštěvovali

a modlili se za ně.

Když sestra začala také dělat v KE, chodila za nimi i s knihami, a vždy si koupily i duchovní literaturu.

Po mnoha letech se stala zvláštní věc, mladší z obou dcer začala více studovat Bibli. Alena jí posílala nějaké odkazy z internetu a ona přijala ty vzácné pravdy Bible.

Do kostela už nechodí, světí si sobotu doma, manžel to toleruje. Svě děti, teď už dospělé, vede také k Bohu. Přijala i pravdu o poslední době a pronásledování, které přijde právě z její domovské církve.

Je to jen otázka času a manželovy tolerance, kdy vyjde z duchovního Babylonu.

Doufáme, že Pán Bůh povede k rozhodnutí a k úplnému odevzdání se i další členy této velké rodiny. Vidíme, jak boj o každého člověka je těžký a zdlouhavý, vidíme velkou Boží trpělivost a Jeho milosrdenství a máme naději, že jednou se s nimi setkáme u našeho Pána.

Nakonec z těch 12 lidí ani jeden nedokončil studium Bible. Mohu jen věřit, že Pánu Bohu se tito lidé ne-

ztratili, a že dostanou další šanci Ho poznat.

PRVNÍ PRODEJ

Ze začátku jsem do práce chodil pouze s malou taškou, kam se mi vešla „Touha věků“, Myšlenky z hory blahoslavenství“ a několik zdravotních i duchovních brožur. Začal jsem pracovat tam, kde jsem to znal, ve Vsetíně na Ohradě v panelácích. I když to byly paneláky, měl jsem příjemné rozhovory s lidmi a dokonce jsme se i společně modlili.

Denně jsem vydělal tak 120 Kč, tehdy v minulém režimu to byly slušné peníze.

Radka, moje žena, mě v mé práci podporovala a měla radost z každého prodeje.

Během prvních pár měsíců se mi velmi dařilo, ale potom přišla krize....

Chudoba

V době, kdy jsem začínal pracovat v KE na živnostenský list, museli jsme si platit sociální i zdravotní pojištění.

Nebylo to tehdy lehké, ale naučil

jsem se důvěřovat Bohu, že nás Bůh nenechá v nesnázích.

Měli jsme už tehdy dvě děti a byl jsem hlavním živitelem rodiny, tak jsem se musel otáčet.

Jednoho dne ale nastala krize. V ten den nám došel i poslední chleba.

Připadal jsem si jako ta žena ze Starého zákona, která říkala prorokovi, že má trochu mouky a oleje na poslední chleba – my jsme ale ani ten chleba už neměli.

Seděli jsme u stolu a modlili se, předkládali jsme tuto situaci Pánu Bohu.

Zanedlouho někdo zazvonil a k našemu překvapení přišli zákazníci, kteří si chtěli koupit knihy.

K mému úžasu si koupili celou sérii „Velké drama“ – což byla částka asi 700 Kč.

To pro nás tehdy bylo na jídlo na celý měsíc. Naše vděčnost Pánu Bohu byla veliká.

Od té doby jsem už nikdy nepochyboval, že se o nás Bůh postará.

Byla to cenná lekce do života a mohu

z ní čerpat i pro budoucnost, kdy, jak dobře víme, se Boží lid bude muset tímto způsobem naučit Bohu důvěřovat.

Zlín – těžká dřina

Postupem času, zvláště v zimním období jsem pracoval asi 2 roky ve Zlíně a v okolních vesnicích.

Měl jsem dobré bydlení u br. kazatele ze Zlína a pracoval jsem od pondělí do čtvrtka, ve čtvrtek večer jsem už jel domů.

Pracoval jsem často v panelácích, zejména v zimě. Nejvíce mi daly „zabrat“ paneláky na Jižních svazích. Denně jsem prošel tak 4-5 paneláků.

Často se stávalo, že jsem narazil na někoho, kdo měl čas až v odpoledních hodinách.

A tak jsem ty dva těžké kufry někdy nosil větší část dne. Tehdy jsem stále ještě nejezdil autem.

Chodil jsem odshora dolů a někdy to bylo rychlé. Psal jsem si, kdo nebyl doma a odpoledne jsem se k nim vracel.

Jeden den jsem na tom byl tak špat-

ně, že jsem měl za sebou čtyři paneláky a nic – už se mi ani nechtělo do posledních dvou bytů.

Ale nakonec jsem zazvonil v jednom bytě v přízemí. Otevřela paní, která mi taky řekla – „Nemám zájem.“ A to už jsem to opravdu chtěl vzdát. Vzpomněl jsem si ale, že někdy se stalo, že zrovna poslední návštěva byla úspěšná.

A tak jsem si dodal odvahy a zazvonil na poslední dveře.

Když nikdo neotevíral, tak jsem se otočil a šel ke dveřím. Najednou slyším za sebou hlas – „Co si přejete?“ Otočím se a vidím muže v uniformě, vypadal, jakoby se zrovna probudil. K mému překvapení mě pozval dále a řekl mi – „Už dva dny jsem nespál a sotva jsem usnul, tak zazvoníte a probudíte mě! Ale pojdte dál.“ Aniž bych něco řekl, vykládal jsem jednu knihu po druhé z kufru a on si je letmo prohlížel a pokládal je na botník. Tak jsem vyprázdnil celý kufr s tím, že si knihy do něho znovu naskládám. On mě ale zadržel a řekl: „Spočítejte mi to.“

Byl jsem v šoku. Potom mi řekl: „Ani nevím, proč to kupuji, ale možná se mi to někdy sejde.“

A tak se stalo, že pán koupil celý kufr a já jsem šel domů šťastný a velice Bohu vděčný.

Podobných situací jsem zažil hodně, vypadalo to, že Pán Bůh často reaguje až na poslední chvíli.

Na samotě u lesa

Občas jsem se dostával i do oblastí, které byly na okraji vesnice. Jednou, když jsem pracoval v Bratřejově, jsem jel autobusem až na konečnou. Viděl jsem tam pár chat a myslel si, že dál už nikdo nebydlí. Potkal jsem jednoho pána a zeptal se, jestli jsou tu nějaké domy. On mi řekl, že asi o 3 km dále jsou tři domky, ale tam ať raději nechodím, že si tam stejně nikdo nic nekoupí.

Když mi to takto řekl, tak po předehrávaných zkušenostech jsem si uvědomil, že zrovna tam musím jít.

Šel jsem po lesní cestě, která se zužovala, místy jsem se musel prodírat i křovím. V rukou jsem držel dva těžké kufry a v polovině cesty jsem to už chtěl vzdát.

Cesta vedla hodně do kopce. Nakonec jsem se ale nějak vyškrábal nahoru a vidím tři domky.

V jednom z těch domků slavili narozeniny. Viděli mě už zdaleka, jak jdu celý schvácený, protože ten den bylo i velké horko.

Všichni byli v dobré náladě, jelikož slavili narozeniny a pozvali mě dále. Dali mě pohoštění, a navíc zavolali k nim domů další sousedy. Říkali - „Jste pro nás vzácná návštěva, tady nikdo nechodí, jak je rok dlouhý.“

O knihy projevíli velký zájem, koupili úplně všechno, a tak jsem měl už ty dva kufry zcela lehké. Do jednoho mi dali ještě výslužku. S velkou radostí a vděčností jsem se potom ubíral zpět, ale už ne po té lesní cestě, ale po jiné, pohodlnější.

Nevděk

Ve Vsetíně v paneláku na sídlišti Luh jsem narazil na jednu zvláštní ženu. Byla trochu rozmrzelá, protože měla starosti, nemohla sehnat práci. Říkala - „Kdyby byl Bůh, tak mi nějakou práci sežene.“

Vnímal jsem to tak, že potřebuje prožít zkušenost, aby dále mohla pokračovat ve svém zájmu o duchovní věci.

Předběžně jsme se domluvili, že bychom mohli něco probrat i z Bible.

Vzal jsem to jako výzvu s tím, že se za tuto paní budu modlit, aby práci sehnala. Daroval jsem jí nějakou brožuru a domluvil jsem se s ní, že jí dám ještě jednu knihu, kterou jsem ale u sebe neměl, a tak jsme si domluvili další schůzku.

Na dalším setkání jsem se dozvěděl, že už práci má! Pak mi řekla něco v tom smyslu – „Teď už mám vše, co potřebuji! Už nemusíte chodit.“

Naštěstí u ní některé duchovní knihy zůstaly, takže může i sama studovat. Věřím, že se Pánu Bohu neztratila.

Svědkové

Zpočátku mé práce jsem rád chodil i do Valašské Polanky, kde bydlela moje setra v rodinném domku. Občas jsem u ní i přespál a mohl i další den jít do práce v nejbližším okolí.

Jednou jsem vzal s sebou i svoji malou neteř Lucinku, měla tehdy asi 7 let. Pro ni to bylo velké dobrodružství a byla nadšená, že se nám daří. Jednou jsem pracoval i v údolí Veřečného.

Ale hned v prvním domku mi zavřeli dveře před nosem, asi si mysleli,

že jsem svědek. Později jsem se dozvěděl, že pán, co se tak choval, má manželku, kterou svědci zpracovali a díky nim se mu prakticky rozpadlo manželství.

Nenechal jsem se ale odradit a šel dál. V dalších domcích se mi hodně dařilo. Lidé kupovali dětské knihy, zejména knihu „Věrní přátelé“. Měl jsem z té oblasti i hodně objednávek a mohl jsem se tam vracet nebo je zasílat poštou.

Často se stává, že natrefíme na někoho, kdo je rozladěný z různých důvodů, ale je třeba nenechat se odradit a jít dále, protože se často stává, že zrovna tam někde má Bůh své lidi, kteří potřebují naši návštěvu.

VELKÝ JE NÁŠ PÁN, JE VELMI MOCNÝ, JEHO MYŠLENÍ OBSÁHNOUT NELZE

Žalm 147,5.

Byla jsem požádána, abych k Boží chvále přetlumočila úžasné zkušenosti s Pánem Bohem, které zažil před lety můj bratr Milan.

Protože tyto vzpomínky jsou téměř dvacet let staré, nejsou zcela přesné, ale to hlavní poselství zůstává.

Tehdy bratr pracoval v kolportáži už několik let, ale protože neměl auto, stejně jako později i já, podepsalo se to na jeho zdraví. V té době chodil ještě bez vozíku, se dvěma kufry cestoval vlakem nebo autobusem. Často až v odpoledních hodinách byly kufry znatelně lehčí. Vyprávěl, že chodil mnohdy i po pasekách ve Velkých Karlovicích, kde i autem je to dost velká „štreka“.

Pořídit si auto a udělat řidičák bylo nad jeho síly. Živil tehdy rodinu se dvěma malými dětmi a navíc, stejně jako já, měl velkou obavu sednout za volant.

Zdravotní problémy se zády ho ale donutily jít na nemocenskou, která se prodloužila téměř na rok.

Lékařka mu říkala, ať na tuto práci zapomene, jestli se nechce zcela odrovnat. Jediná možnost by byla jezdit autem, a to ještě tak nanejvýš 2x do týdne.

Tehdy už vážně uvažoval, jak řešit tuto situaci a v modlitbách ji předkládal Bohu.

Prosil Ho, aby vyřešil jeho problém, protože situace byla z lidského pohledu beznadějná. Říkal Mu:

„Vždyť víš, že nemám auto, nemám řidičák, nemám peníze a nemám ani odvahu toto všechno řešit.

Mám však TEBE, a vím, že TY můžeš vše zařídit.“ (Ve skrytu duše ovšem doufal, že Bůh vymyslí nějakou jinou cestu, aby nemusel řidičák dělat.)

V tuto dobu mu zavolał br. Jiří Loder a pozval ho na výroční seminář KE. Pobyt zde ho povzbudil. Ke konci semináře za ním přišel bratr, kterého vůbec neznal a podával mu obálku s tím, že měl sen od BOHA a ten ho pověřil, aby mu tuto obálku předal.

Vzápětí za ním přišel br. Loder se zprávou, že má pro něj auto, a že mu ho dokonce doveze domů, protože tam má s jedním bratrem cestu.

Když Milan otevřel obálku, našel v ní částku, která přesně odpovídala nákladům na auto, řidičák a věci kolem, jak se později ukázalo.

Ted' byla před Milanem ta nejtěžší věc – když mu Pán Bůh takto vše zařídil, zbývalo mu najít nějakého instruktora, který by ho naučil řídit.

A zase mu Bůh pomohl – ve snu viděl muže v brýlích, auto, kterým bude

jezdit, jeho poznávací značku, barvu, a také dobu, kdy řidičák bude dělat. Bylo to na podzim, prostě ve snu dostal všechny potřebné detaily.

Milan tohoto člověka hledal po celé trase od Velkých Karlovic až do Vsetína, ale nikoho takového nenašel.

Potom za ním přišel jeho dobrý kamarád a poradil mu jednoho svého známého, který dělá instruktora a bydlí v Halenkově, což je nedaleko místa Milanova bydliště.

Když přišel k jeho domu a otevřely se dveře, vyšel muž v brýlích, který se omlouval, že kvůli zánětu spojivek teď nosí brýle.

A tak Milan věděl, že našel svého instruktora. A podle jeho slov, asi by ten řidičák s žádným jiným instruktorem neudělal, protože tento muž s ním měl nesmírnou trpělivost, říkal mu, že takový antitalent na řízení ještě nezažil. Projížděli několik tras, jedna byla pro Milana zvlášť těžká. Rozjíždění do kopce, couvání, křižovatky mu dělaly velké potíže.

A co se nestalo, policista, který byl přítomný u zkoušek, vybral zrovna tuto obtížnou trasu, Milan zde vní-

mal snahu Božího nepřítele, zmalomyslnět ho.

Ale stal se zázrak! Sotva Milan sedl do auta, všechny strach a obavy ho opustily a on tuto náročnou trasu projel na jedničku! Jeho instruktor ho nepoznával.

A tak období těžkých zápasů skončilo Božím vítězstvím!

Potom ještě pracoval několik let a během té doby mu Pán žehnal v prodeji duchovní literatury, zejména knih od E. G. W.. Vždy, když šel do práce, prodal dvě až tři celé série knih „Velké drama“.

Tyto vzácné knihy, které vedou lidi ke Kristu a k četbě Bible, oslovují čtenáře dodnes. (I když s lítostí v srdci musíme konstatovat, že někteří z Božího lidu se k nim obrací zády.)

Díky úžasným možnostem, o které se Pán Bůh postaral (knihobudky, stolečková evangelizace. Nejen podnikatelé, kteří ji financují, se zdarma literatura rozdává) se v dnešní době mohou dostat ke každému člověku k jeho požehnání a spáse skrze Boží slovo a Krista, který sám je tím prvním SLOVEM.

PÝCHA

Také tato zkušenost je z doby zhruba před 20 lety. Je v ní velké poučení pro každého, kdo zapomene, že Boží dílo je skutečně BOŽÍ dílo (práce).

Že je to On sám, kdo nám dává dary, abychom my, slabí lidé Mu mohli sloužit, a že skutečně jen On má tu moc změnit lidská srdce.

Když se člověku delší dobu daří dobře, začne mít někdy pocit, že to „jeho“ schopnosti jsou zárukou úspěchu. Lehce lze zapomenout, že ty schopnosti nám byly pouze propůjčeny, tak jako úplně všechno ostatní, co „máme“, a že my jsme jen nástroj v rukou toho pravého Mistra.

Tehdy šel Milan (stále ještě bez auta) pracovat směrem k Valašskému Meziříčí.

Už ve dveřích, jak odcházel, měl „svůj“ plán - tak asi 3 hodiny v terénu a pak hurá domů, kde ho čekaly další povinnosti.

Jak lehce se i tato vzácná a zodpovědná práce pro nás někdy může stát rutinou, z které nás Bůh musí „probudit.“

Bratr vždy s sebou nosil dva kufry – jeden kufr duchovní literatury, kde měl několik titulů „Touhy věků“, (protože vždy prodal tak 2-3 ks této knihy), ale i jinou duchovní literaturu. V druhém kufru měl zase zdravotní knihy – zejména New Start a mnoho brožurek, které tehdy stály asi 12 Kč a kupoval si je snad každý.

Skoro vždy, když pracoval, tak kufr s duchovní literaturou byl na konci dne prázdný, a ten druhý z poloviny také. I ten den s tím takto počítal. Pracoval v té době většinou 2-3x do týdne. Pracoval dlouho, v 8 hodin ráno byl už v terénu a večer se vracel tak v 19 hodin zpět.

Když přišel do vybrané (zvolené) vesnice, začal s prací – první dům – nic, první ulice – nic, druhá ulice nic, a tak to šlo až do večera. V prvních hodinách jakoby zapomněl, že vlastně „nejde sám“, a, i když se modlil, tak se nic nezměnilo. Nechápal to, a na konci dne, když seděl na zastávce a čekal na autobus, rozmlouval s Bohem o celém dni, činil pokání a prosil o pomoc. Tehdy mu Duch svatý řekl:

„TO JE ALE MOJE PRÁCE“.

Na druhý den šel do stejné vesnice, tentokrát ale s „bázní a třesením“. A

Bůh začal pracovat.

Tehdy v jedné ulici prodal oba dva kufry během krátké doby a nezbývalo mu než se vrátit.

Je zajímavé, že tehdy ve stejných domech narazil na jiné členy rodiny, kteří se chovali úplně jinak než ti z předešlého dne.

Jak mocná je Boží ochrana a Jeho plány, které Boží nepřítel nemůže narušit, pokud je člověk pokorný a zcela odevzdaný do Jeho péče!

„...oblečte se v pokoru jeden vůči druhému, neboť „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“.

„Pokořte se tedy pod mocnou Boží ruku, aby vás povýšil v příhodný čas. Všechnu svou starost vložte na něho, neboť mu na vás záleží.“ – 1 Pt 5,5-7.

DŮCHOD

V době, kdy jsem už asi 2 roky jezdil v KE autem, měl jsem čím dál častěji bolesti zad.

Záda mě sice bolela i předtím, a doktor mi říkal, že bych měl změnit zaměstnání, že to tahání kufrů mi nesvědčí.

Ta práce ale byla pro mě zároveň i posláním, a nechtěl jsem se jí jen tak vzdát.

Navíc jsem měl pocit zodpovědnosti vůči Pánu Bohu, který mě do této služby povolal, a když jsem viděl, jak On často zasahuje do jednotlivých situací, a já jsem směl být u toho, byl to velký zážitek, protože člověk vnímal, že Bůh je blízko.

Byla to pro mě radost, že se mohu nějak podílet na záchraně lidí skrze knihy, které si kupovali.

A proto jsem potřeboval jasné slovo od Boha, co dělat.

Bolesti zad jsem řešil tak, že jsem chodil několikrát do roka na kapačky. To mi na chvíli zabralo a mohl jsem fungovat dále.

V říjnu, kdy jsem už nějakou dobu marodil se zády, se k tomu ještě přidalo silné nachlazení, které se opakovalo znovu a znovu. Navíc to nachlazení provázela obrovská únava a problémy s dýcháním.

Penicilín mi téměř nezabíral.

Můj švagr v tuto dobu onemocněl také a náhodně mu zjistili, že má jis-

tý druh zápalu plic (studený), který lze zjistit jenom rentgenem.

Napadlo nás, že i já požádám lékaře, aby mi dal, udělal rentgen.

A skutečně, na rentgenu se potvrdilo, že i já mám tzv. „studený“ zápal plic, který je zákeřný tím, že když se neléčí, nastanou vážné komplikace.

Odeslali mně do Vsetína do nemocnice, kde ale zanedbali léčbu, a můj stav se zhoršil. Dostal jsem oboustranný zápal plic. Jednou jsem omdlel - a to už lékaři měli nahnáno.

A zde znovu zasáhl Bůh přes jednu lékařku, která pochopila vážnost situace a díky ní jsem byl okamžitě odeslán na kliniku v Ostravě, na plicní oddělení, kde pracoval i její manžel.

Když mě přivezli na kliniku, řekli manželce, že jestli přežiji následující noc, tak to potom zvládnou.

Do žil mě píchali antibiotika, nic jiného mi nezabíralo. Na klinice jsem byl asi měsíc, zhubl jsem skoro 30 kg a stále jsem byl velmi slabý.

Po 4 týdnech jsem přijel domů, ale byl jsem tak slabý, že mi dělalo potíže i jen přejít místnost.

Až po třech týdnech jsem se poprvé dostal na zahradu.

Můj zdravotní stav jsme konzultovali i s lékařkou ses. Janou Noskovou ve Zlíně, kde jsem byl na kontrole. Plíce jsem měl částečně poškozené a už do konce života budou fungovat asi tak na 70%.

Na nemocenské jsem byl celkem více jak rok, postupně jsem i nabral na váze a cítil se lépe.

Nakonec mi přiklepli částečný invalidní důchod, na kterém jsem do dnes.

Situaci jsem zhodnotil jako zastavení od Boha s tím, že potřebuji pauzu.

Od té doby jsem se chtěl do práce v KE ještě dvakrát vrátit, ale vždy jsem byl určitými událostmi zastaven.

Protože ale Boží dary jsou lidem dány napořád – stále mám „v krvi“ práci s knihami.

Jsem moc vděčný, že nyní lze knihy i rozdávat, a tak všude, kam jdu, беру s sebou i knihy, protože vím, že mi Bůh vždy někoho „pošle do cesty.“

Není vyloučeno, že s knihami ještě někdy půjdu pracovat, modlíme se za to a čekám - vím, že Bůh má svůj čas.

NOVÉ POKRAČOVÁNÍ

Tak jako já jsem byl okolnostmi přinucen ukončit práci v KE, tak se začalo něco nového utvářet u mé sestry Aleny.

Vzpomínám si na dobu, kdy jsem se poprvé setkal s pravdou, která je obsažena v Bibli a ve spisech ses. Whiteové, zejména v sérii knih „Velké drama.“

Více jak rok za mnou tehdy chodil můj kamarád ze školy, Renek, který mě trpělivě vysvětloval ty úžasné pravdy z Bible. Půjčoval mi také kazety s kázáním a mohl jsem je celé hodiny poslouchat, tak mě zajímaly.

Moje sestra Alena i moje mamka tomu ale nerozuměly. Bály se, abych nenaletěl nějaké sektě a to, že katolická církev má velké nedostatky nejen co se týká učení, ale i mnoha dalších věcí, o tom nechtěly ani slyšet.

Byly fixované, tak asi jako většina katolíček, na Marii, která je v katolické církvi brána jako prostřednice k

Synovi – Pánu Ježíši Kristu. Jak velký je to blud, a jak těžko se z něj lidé dostávají! Ale Bůh je mocnější než nepřítel a tak má každý šanci.

Postupně se však situace začala u sestry měnit, u mamky to bylo mnohem složitější. Čím více let je člověk klamán, tím delší čas je zřejmě potřebný k nápravě.

Sestra začala číst „Touhu věků“ a ostatní knihy od E. G. W. Já jsem se začal vyučovat u adventistů ke křtu a občas jsem jí dával svoje lekce. Jednou jsem jí volal v době, kdy byla kvůli dalšímu těhotenství v nemocnici a řekl jsem jí o sobotě. Odezva však byla v duchu pochybování, ale nevzdal jsem to a postupně jsem jí dával další informace.

Situace se změnila až v době, kdy po křtu malé Sylvy jí švagr koupil na faře Bibli. Od té doby, kdy ji začala číst, se jí otevřely nové obzory a světlo z Božího slova jí víc a více objasňovalo důležité pravdy.

Vyprávěla, jak velkou vzácností pro ni byla její první Bible. Srovnávala si moje názory s Božím slovem a zjistila, že vše souhlasí. Kvůli sobotě pročetla celý Nový zákon, protože stále hledala, kdy najde zmínku o svěcení

neděle. Nový zákon ji přesvědčil, že katolická církev lidi klame, a že sobota je skutečným pravým dnem odpočinku.

Od té doby, kdy tomu uvěřila, byla jen otázkou času, aby přijala i další pravdy.

Přemluvil jsem jí i k návštěvě sboru ve Vsetíně s tím, že se tam dají koupit další zajímavé knihy.

Ta první návštěva sboru v ní zanechala velký dojem, zejména kázání tehdejšího kazatele Milana Barboříka. Bůh si nás oba silně přitahoval k sobě.

Od té doby jsme začali pravidelně docházet do sboru. Postupně se přidala i má žena Radka a švagr Láďa.

Probírali jsme také společně další lekce a postupně se nám odhalovalo, jak zákeřné je papežství a jakou roli bude ještě hrát v závěru dějin. Došlo nám, že jsme na konci lidských dějin a s velkou vděčností jsme děkovali Bohu za Jeho vedení.

Pozvali jsme si k nim domů, do Valašské Polanky, také tehdejšího děkana ze Vsetína, který se staral i o farnost v Polance. Byla tam i naše mamka a švagr.

Několik dní jsme se za setkání modlili, sestra se modlila, aby jí skrze tuto návštěvu Bůh ústy kněze potvrdil, že sobota je pravým dnem odpočinku. A to se skutečně stalo, díky férovosti kněze.

Na dotaz, který den odpočinku je podle Bible pravý, jsme dostali odpověď, že je to sobota.

Neděle se prý světí kvůli církvi, kněz jí poradil, ať kvůli přesvědčení světí sobotu, tak jak žádá Bible a kvůli církvi ať světí neděli.

Ona mu však namítla, že v Bibli četla, že pokud člověk chce opravdu uctít Boha, má světit jen jeden den v týdnu, a to den, který On určil, tedy sobotu. A pak nastalo mlčení, protože pan farář na to neměl odpověď. Pán Bůh se postaral, aby se stalo to, oč se sestra modlila, mlčení je totiž také odpověď.

A teď už nic nestálo v cestě i dalšímu kroku – k vyučování sestry a švagra. Radka se již se mnou také vyučovala ke křtu.

Začali se vyučovat i přesto, že švagr začal pracovat v Německu a pravidelně se scházeli s br. Šlosárkem starším.

Ještě než skončil práci v Německu, tak se oba rozhodli ke křtu. A v zimě v r. 1991 byli také pokřtěni. Já jsem byl pokřtěn několik týdnů před nimi a mohl jsem tedy začít pracovat v knižní evangelizaci.

Sestře jsem často vyprávěl své zkušenosti v práci. Modlila se za mě, ať mě Bůh při práci vede. Několikrát byla se mnou i v terénu a od té doby si tu práci zamilovala.

Jen si nedokázala představit, že by ji dělala s malým dítětem, Sylvě tehdy bylo o něco více než rok.

S mojí ženou byly i na jedné kolportérské akci, kterou vedl br. Jiří Loder.

Oběma se tam líbilo a sestra vyprávěla, jak v poslední den akce se opozdily, protože se dostaly do zvláštní rodiny – krásně zařízený dům, vzdělaná, kultivovaná žena, která ale měla nějaké problémy s esoterikou. Povídaly si společně i o duchovních věcech, paní si koupila jednu zdravotní knihu, duchovní knihu dostala jako dar a na závěr se společně modlily.

Tehdy sestra při modlitbě poprvé zažila živou přítomnost Ducha svatého. Ten vliv byl tak silný, že se jí až podlamovala kolena. Ta modlitba byla

důležitá zejména pro tu ženu, která ji slyšela, a doufáme, že se ve svém životě podvolila Božímu vedení.

Po návratu z akce jsme ještě několikrát šli spolu do terénu, byli jsme společně i na dovolené s knižními evangelisty, kde se mohla seznámit s kolegy. Myslím si, že tak ji Bůh krok za krokem připravoval na budoucí službu.

I problémy, které jí přicházely do života, zejména dlouhodobé zdravotní problémy starší dcery Lucky, které byly dlouho neřešitelné, byly prostředkem, jak se naučit více důvěřovat Bohu.

Tak jako já dnes, tak i ona tehdy, byla mým modlitebním partnerem, protože v této práci je to nezbytné.

Jednou jsem měl pracovat v terénu se svým kolegou, Jožkou Schwanzarem, se kterým jsme zažili spoustu krásných zkušeností. Situace však tomu nepřála, aby mohl bydlet u nás doma, tak se Alena nabídl, že ubytuje Jožku u nich v domě, ve Val. Polance.

Myslím si, že těch pár dnů bylo pro ni a její rodinu velkým požehnáním. Jožka uměl skvěle vyprávět a měl mnoho krásných zkušeností, někte-

ré vyprávěl i v sobotu v rámci odpoledního setkání v přírodě.

Několik let poté, co jsem přerušil práci v KE, nastoupila Alena do této služby. Oslovil ji totiž tehdejší kazatel, který aniž by věděl, že svými slovy naplňuje dohodu, kterou měla Alena s Pánem Bohem již před 10 lety, že totiž, pokud bude On chtít, aby pracovala pro Něho jako knižní evangelista, jediný způsob, na který by slyšela by bylo pozvání do práce z úst kazatele.

Ihned si vzpomněla na danou dohodu, a připadalo jí, jako by k ní došlo teprve včera.

Nastoupila by snad ihned, ale zároveň tušila, s jakým nepochopením se

setká jak doma, tak ve svém okolí i u svých přátel a zprvu se toho zalekla.

Nástup se oddálil o necelý rok, kdy byla událostmi ve své rodině zaskočena, ale na modlitbách dostávala opakované pozvání od Boha k této práci. On vše vedl svým tempem a při první evangelizaci ve Vsetíně už pracovala jako KE.

I když začátky byly velmi náročné, přesto vědomí, že plní Boží vůli ji naplňovalo vnitřním uspokojením, tak jako mne. Když se člověk dostane tam, kde ho Bůh chce mít, má dojem, že až teprve potom skutečně žije naplno. ■

MILAN RUČKA

